

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **S. O. A.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2020, č. j. CPR-23275-3/ČJ-2020-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2020, č. j. 4 A 61/2020 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobci bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 6. 2020, č. j. KRPA-294717-59/ČJ-2019-000022-ZSV, uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu

existence důvodného nebezpečí, že by cizinec (žalobce) mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti let. K odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že zkrátila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na tři roky, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že v daném případě žalovaná dostatečným způsobem zhodnotila, zda je dáno důvodné nebezpečí, že by cizinec (žalobce) mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. I když odsouzení pro úmyslný trestný čin nemusí samo o sobě odůvodňovat přijetí opatření v podobě správního vyhoštění, dle městského soudu je nezákonný prodej drog nutno hodnotit jako mimořádně závažnou trestnou činnost. V souzené věci pak byly zohledněny rovněž individuální okolnosti dosavadního žalobcova života a jeho celková životní situace. Městský soud uzavřel, že § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců byl v daném případě aplikován v souladu se zásadou přiměřenosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že se stěžovatel dopustil toliko bagatelního trestného činu dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a to jedním, při kterém prodal necelý jeden gram kokainu, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody za současného uložení peněžitého trestu. Stěžovatel se domnívá, že se jednalo o ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného způsobu života. Přechin, jehož se dopustil, nadto spadá do kategorie společensky nejméně závažných. Pobyt stěžovatele na území České republiky tedy nepředstavuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek. K výkladu pojmu *závažné narušení veřejného pořádku* stěžovatel odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68, a vymezení veřejného pořádku ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), včetně navazující judikatury Soudního dvora Evropské unie.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na shromážděný spisový materiál.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[6] Kasační stížnost (stejně jako dříve podaná žaloba) směřuje k posouzení otázky naplnění pojmu *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*. Dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [České republiky] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.

[7] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se výkladem pojmu *veřejný pořádek*, resp. *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, zabýval ve výše citovaném usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151, a to v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje uložit správní vyhoštění občanu Evropské unie či jeho rodinnému příslušníku v případě, že *závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel není občanem Evropské unie, ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se na něj nevztahuje směrnice 2004/38/ES. Z výkladu pojmu *veřejný pořádek*, který v citovaném usnesení zaujal rozšířený senát, však Nejvyšší správní soud pravidelně ve své rozhodovací činnosti vychází i ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 70/2010 - 109, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019 - 45, či ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 - 30).

[8] Rozšířený senát v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 dospěl k závěru, že narušením veřejného pořádku je jednání cizince, které je *skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Takovým ohrožením není samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky či účelové uzavření manželství, na druhou stranu však závažnost jednání cizince nemusí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Vždy je třeba zohlednit *individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci*.

[9] Právní úprava správního vyhoštění obsažená v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návrátová směrnice“). I tato směrnice na několika místech obsahuje pojem *veřejný pořádek*, respektive *hrozba pro veřejný pořádek* (viz čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). Nejvyšší správní soud vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie, který opakovaně judikoval, že tento pojem „*předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti*“, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. 6. 2015, ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně též rozsudek ze dne 2. 7. 2020, ve věci C-18/19 *WM*, bod 43). Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že (ani) odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nepostačuje k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek *Zh. a O.*, body 50 a 54, či rozsudek ze dne 16. 1. 2018, ve věci C-240/17 *E*, bod 49).

[10] Účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek*, nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil* [jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020 - 42, ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].

[11] Na základě shora předestřených východisek dle Nejvyššího správního soudu závěry městského soudu a žalované ob stojí. Správní orgány i městský soud vycházely z toho, že se stěžovatel dopustil závažného protiprávního jednání prodejem omamných látek (konkrétně kokainu), čímž ohrozil životy a zdraví jiných osob. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s provedeným hodnocením městského soudu, že drogová trestná činnost má obecně rozsáhlé negativní individuální i společenské dopady s ohledem na skutečnost, že užívání omamných látek, psychotropních látek, prekursorů, přípravků je obsahujících a jedů zásadně ohrožuje a narušuje nejen život a zdraví jejich uživatelů, jejich sociální vazby, ale také veřejný pořádek. Jejich užívání je totiž často doprovázeno další trestnou činností za účelem získání finančních prostředků pro jejich koupi. K povaze drogové trestné činnosti ve vazbě na zákon o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Azs 90/2015 - 32, kde prodej drog označil za společensky nebezpečnou činnost; nebo v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45, kde konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem [ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 5. 2013], či v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32.

[12] Ani skutečnost, že se v případě stěžovatele jednalo o jeden případ prodeje drog, při kterém byl přistižen, nezpochybňuje závažnost této trestné činnosti. Již správní orgány v této souvislosti poukázaly na skutečnost, že i když se stěžovatel dopustil jednoho prokázaného jednání prodejem omamných látek, není vyloučeno, že by v tomto jednání mohl nadále v budoucnu pokračovat. Důvodně přitom vycházely ze zjištění, že stěžovatel nemá vydáno příslušné pobytové oprávnění, na základě kterého by mohl legální cestou vydělávat finanční prostředky. Stěžovatel sice tvrdil, že pracoval pro bezpečnostní agenturu a jeho výdělek činil 16 000 až 18 000 Kč, avšak po úhradě nájemného mu mnoho peněz k pobytu nezbyvá. Při pobytové kontrole provedené 30. 1. 2020 pak uvedl, že v současné době nepracuje a peníze na nájem si půjčuje od různých lidí z Nigérie. Stěžovatel tak nemá zajištěn pravidelný příjem k zajištění základních potřeb, a nelze proto vyloučit, že by mohl v páčání trestné činnosti (prodeji drog) pokračovat s cílem opatřovat si tímto způsobem finanční prostředky nezbytné k žití. Městský soud tedy ve shodě se správními orgány důvodně uzavřel, že zde existuje nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť stěžovatelovo chování neskytá dostatečné záruky, že by na území České republiky vedl spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. Žalovaná v této souvislosti zároveň poukázala na skutečnost, že stěžovatel záměrně uváděl nepravdivé informace o svých vazbách na území České republiky ve snaze vyhnout se

pokračování

následkům trestné činnosti a správnímu vyhoštění, neboť nepravdivě tvrdil, že žije ve společné domácnosti s partnerkou O. D. N., která nejenže veškerá tvrzení stěžovatele popřela, ale v rámci svědecké výpovědi před prvostupňovým správním orgánem (viz protokol ze dne 10. 3. 2021, č. j. KRPA-294717-46/ČJ-2019-000022-ZSV) uvedla, že se ji stěžovatel pokoušel využít k řešení problémů s policií (oslovil ji s tím, že „*potřebuje někoho, kdo má povolení k trvalému pobytu, nebo by se potřeboval oženit*“).

[13] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že v minulosti shledal důvod pro uložení správního vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek např. v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal trestnou činnost (rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27). Stěžovatelův případ lze k těmto situacím co do míry jejich závažnosti zcela jistě připodobnit. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem městského soudu, že správní orgány nepochybily, dospěly-li v případě stěžovatele k tomu, že je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem veřejný pořádek narušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci

úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu